

Dos poemes

per Vicent Tur

El poema

Vet aquí que davant meu compareixen
el vent, el mar i les altes estrelles.

I dic al vent, aquell qui porta lliures
els cabells i no es deixa emportar mai
i restableix les paraules: respira
dintre meu i a la meva boca dóna'm
unes paraules menys tristes i al meu
alè tu dóna'm un impuls més ver.

I a les estrelles dic, soles i tan
pensaroses, qui porten a la boca
l'ànima clara de les coses mortes:
deu-me vostra claror, que va ser feta
encara abans que el migdia i el sol,
i que aquest sigui el meu sol pensament.
I al mar —aquell qui reté les paraules
i les illes i el seu esguard vigila
el transcurs dels navilis— li dic, amb
la mà que a penes el timó subjecta:
inunda, mar, el meu cor, i en les meves
venes tu sigues el meu únic doll.

I vet aquí que jo sóc el món, car
són les coses en mi. Jo, que no tinc
nom ni cap altra substància que
la teva veu, tan llunyana que no
puc ni sentir-la, i que deu ser molt dolça
i molt fosca com diuen que és la vida.

L'arbre

L'arbre sol, al parc,
amb les seves branques grises
cap al cel obert:
les més gruixudes i fortes
amb l'escorça rosegada
per l'aire, i també,
les més primes, que es podrien
trençar només amb un cop
del vent, només amb l'anhel
del vent d'anar contra
les coses, damunt l'escorça,
a través del cor de l'arbre.
El vent s'aixeca, i la pols,
i els papers que ja no poden
dir cap cosa i les paraules
que ja no respiren;
i un home que passa
es corda més fort l'abric
i camina més de pressa.
Tant que gairebé
no veu l'arbre gris del parc,
el seu esforç obstinat
contra el vent humit i dur,
que ve d'algun lloc molt fred
on res no es commou
i el propi batec
del temps no transcorre.
Al fons del cel —però cada
vegada més pròxima—
s'ha format una foscor
tan densa que a penes
podria engendrar la pluja;
l'home té ganes de ser
a casa i tancar les portes
i les finestres i encendre
el foc. Aleshores,
al fons de la nit —però
com si fos molt pròxima—,
una llum esquinça
la foscor i molt poc després
s'escolta un soroll
com si el cel fos de metall
i una bola freda
rodolés en el seu fons.
L'home ho sent i aviva el pas
encara més i estreny més
fort l'abric contra el seu cor,
perquè sap que els arbres
grisos, sols, als parcs,
atreuen els llamps.

Evening: Red Tree de Piet Mondrian.
(Foto: Vicent Ribas "Trull".)